

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Polletna naročnina Lir 3.000

Letna naročnina » 6.000

Letna inozemstvo » 8.000

Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XXVIII. - Štev. 26 (1408)

Gorica - četrtek, 24. junija 1976 - Trst

Posamezna številka Lir 150

Šola v materinskem jeziku

V Gorici bo vpisovanje v prvi razred slovenskih osnovnih šol od 23. do 30. junija med 9. in 12. uro. V pošteved pridejo otroci rojeni v letu 1970, medtem ko bodo učenci ostalih razredov uradno vpisani v višji razred.

Važnost, ki jo ima šola v materinem jeziku, je vsakemu preprosto človeku razvidna. Otroka bogati s spoznavanjem slovenskega jezika, kulture in zgodovine ter na podlagi tega znanja gradi ljubezen do naroda.

V zamejstvu je omenjena važnost še neprimerno večja kakor v matični domovini: šola pomeni tu enega osnovnih pogojev za ohranitev naše narodne skupnosti, ker nove člane družbe trdno poveže z narodovo dušo. Kdor ima le malo smisla za te vrednote, ne bo pomisljal ob vpisu svojega otroka.

NAPACNA MISELNOST

Upoštevati pa moramo tudi, da nekateri starši te vrednote zelo podcenjujejo in iščejo za svoje otroke veliko korist za majhen trud in tem večje olajšave za njihovo življenjsko pot. Na podlagi te miselnosti in zaradi strahu, ki je ostal zakoninjen iz časa fašistične diktature, naj bi se otroka splašalo dati v italijansko šolo, češ da bo samo tako postal enakovreden članom večinskega naroda. Mislijo tudi, da je tak otrok varen pred čutom manjvrednosti, da ne bo zapostavljen pri iskanju zaposlitve ali nastopu v javnem življenju.

Naj opomnimo najprej te starše, da bi vpis v italijansko šolo lahko dosegel prav nasprotno učinke: zaradi tujega okolja in nerazumevanja se otrok lahko zapre vase, ne razvija uravnovešeno svoje osebnosti in nosi v sebi prav zaradi tega čut manjvrednosti in senco neke nedoločene krivde. Lahko bi v prispodobi rekli, da je vpis v tujo šolo pravi izvirni greh za neko manjšino.

PREDNOST SLOVENSKE SOLE

Tudi zapostavljanje človeka, ki je opravil slovensko šolo, je dandanes prav izjemen primer. Prav pogosto pa se dogaja nasprotno: mladina, ki je obiskovala slovensko šolo, ima celo prednost pri iskanju zaposlitve. Za seboj ima namreč zakonito šolo, ki je enakovredna večinski in prav tako sposobna, poleg tega pa učence tudi dobro pozna dva jezika.

Se posebno danes, ko smo priča vedno večjemu sodelovanju med sosednjima republikama, postaja znanje slovensčine iz dneva v dan važnejše. Mnogi mladi ljudje, ki so iz različnih vzrokov zanemarili slovensko šolo, se danes tega kesajo in marsikateri s trudom obiskuje enega od številnih večernih tečajev za slovensčino, ki jih zadnja leta prirejajo skoraj v vseh glavnih središčih dežele. Danes ne srečamo več človeka, ki bi se kesal, da je šel v slovensko šolo.

Porast vpisovanja v naše šole v Gorici in Trstu igra veliko vlogo tudi pri podporanju boja tistih naših bratov v Italiji, ki te pravice še niso dosegli. Prepričani smo, da si bodo rojaki v Beneški Sloveniji, Režiji in Kanalski dolini nekega dne priborili šole v materinem jeziku, katere jim po duhu ustave in demokracije pritičejo. Ta dan bomo tudi gorški in tržaški Slovenci doživeli z zavestjo, da smo k zmagi pripomogli. Z vpisovanjem otrok v slovenske šole namreč dokazujemo, da materin jezik cenimo in branimo kakor vsakdanji kruh.

D. Č.

Novi pronuncij v Beogradu

Kot poročajo časopisne agencije, je sv. oče Pavel VI. imenoval novega pronuncija v Beogradu. Je to msgr. Michele Cecchini. Do sedaj je bil od leta 1969 pronuncij na Madagaskarju. Nasleduje msgr. Cagno, ki je odšel za nuncija na Dunaj.

Kot znano, zastopnik Apostolskega sedeža v Beogradu nima naslova nuncija, ker bi v takem primeru bil načelnik di-

plomatskega zbora. Za socialistično državo bi pa kaj takega bilo prehudo. Zato so se v »protokolih« zmenili, da bo papeški zastopnik v Beogradu imel funkcijo pronuncija. Sedaj bo gotovo tudi Beograd moral imenovati svojega zastopnika v Vatikanu, kjer je mesto poslanika še zmeraj prazno.

OD TEDNA DO TEDNA

■ V Beogradu se je začel proces proti bivšemu jugoslovanskemu polkovniku Vladu Dapčeviću, ki je obtožen dejanj »zoper jugoslovansko ljudstvo in državo«. Dapčević je leta 1956 pobegnil, potem ko je bil obsojen zaradi simpatij za nekdanji Kominform, iz Jugoslavije prek Albanije v Sovjetsko zvezo, kasneje pa se je nastanil v Belgiji, kjer je postal belgijski državljani. Lani v avgustu je obiskal Bukarešto, kjer so ga 8. avgusta romunske oblasti aretirale in na skrivaj izročile Jugoslaviji.

■ V Velikovu na Koroškem so doslej neznan storilec razstrelili spomenik velikomemskemu agitatorju Hansu Steinacherju, ki je bil odkrit letos 2. maja. Eksplozija je povzročila precejšnjo škodo tudi na bližnjem šolskem poslopju. Atentat je brez dvoma v zvezi z vzdušjem nemške nestrpnosti do Slovencev na Koroškem, zlasti odkar je zvezna vlada na Dunaju sprejela sklep o preštevanju slovenske manjšine.

■ Predsednik komunistične Kitajske Maocetung postaja vedno bolj betežen. Pravijo, da ga je že pred meseci zadela lažja kap, od katere se ni več opomogel. Sedaj je glasnik zunanega ministra sporočil, da Mao v bodoče ne bo sprejemal več inozemskih državnikov, ker »da je zelo zaposlen in v visoki starosti«.

■ V Libanonu so skrajneži ubili ameriškega veleposlanika v Bejrutu Meloya, gospodarskega svetnika v ameriškem veleposlaništvu Waringa in njunega libanonskega šoferja. Ameriška vlada je zato sklenila poklicati domov vse svoje državljane, predsednik Ford pa je izjavil, da se bo še naprej trudil za mir na Bližnjem vzhodu.

■ Na večdnevni obisk v Vel. Britanijo je prišel predsednik francoske republike Giscard d'Estaing. Od obiska generala De Gaulle, ki je obiskal Vel. Britanijo leta 1960, so se odnosi med obema državama precej ohladili. D'Estaing jih bo skušal poživiti.

■ Val nasilja v Argentini ne pojenjuje. Tudi vojska, ki ima od letošnjega marca vso oblast, ni kos terorizmu levičarskih skupin. Tako sta bila žrtev atentatov te dni šef argentinske zvezne policije general Cardozo ter bivši vodja vojaške obveščevalne službe polkovnik Mendietta.

■ Vesoljska ladja »Viking«, ki so jo Severnoamerikanci poslali proti Marsu, je že dosegla področje tega planeta in se bo spustila na njegovo površje 4. julija, ko bodo ZDA praznovala 200-letnico svoje ustanovitve.

Volivni izidi v tržaških občinah

Za senat:

Devin-Nabrežina: SSK 562, DC 1.683, PCI 1.748, PSI 577, PRI+PLI+PSDI 362, MSI 310, radikali 72.

Zgonik: SSK 173, DC 164, PCI 543, PSI 132, PRI+PLI+PSDI 362, MSI 40, radikali 29.

Repentabor: SSK 91, DC 73, PCI 181, PSI 82, PRI+PLI+PSDI 14, MSI 18, radikali 1.

Dolina: SSK 512, DC 620, PCI 2.142, PSI 419, PRI+PLI+PSDI 94, MSI 68, radikali 52.

Milje: SSK 100; DC 2.630, PCI 4.657, PRI+PLI+PSDI 692, MSI 274, radikali 181.

Za poslansko zbornico:

Devin-Nabrežina: SSK 542, DC 1.875, PCI 2.049, PSI 554, PRI 191, PSDI 206, PLI 80, PR (radikali) 96, MSI 356, MIT (za samo-

Državno zbornice volitve, ki so jih tako v Italiji kot zunaj nje pričakovali z veliko prizadetostjo, političnega položaja niso razčistile, temveč le še bolj zapletle. Če je Krščanska demokracija z ozirom na leto 1972 ohranila svoje glasove, jih je pa z ozirom na lanske glasove povečala za 3,2 %. Po drugi strani je komunistična stranka od leta 1972 narasla za 7,3 %, od lani pa za 2,4 %.

Vse stranke tako imenovanega laičnega bloka, tj. socialdemokrati, republikanci in liberalci so z izjemo republikancev krepko nazadovale, enako MSI. Proletarski demokrati bodo prvič imeli v parlamentu svoje poslance, 6 po številu, radikali pa štiri.

Moralni poraz so doživeli tudi socialisti. Oni so dejansko sprožili zadnjo krizo in povzročili zadnje volitve. Upali so, da bodo še presegli uspeh od lani, ko so dosegli 12 %, so pa dejansko ostali na rezultatu iz leta 1972, ko so dosegli 9,6 % glasov.

REZULTATI VOLITEV

V SENAT IN PARLAMENT

Najprej so bile objavljene številke za senat. Volivci so bolj zreli, saj se voli od 25. leta dalje (v poslansko zbornico že od 18.

leta) in to se odraža tudi v rezultatih.

DC je prejela 12.210.000 glasov, tj. 38,9 % (leta 1972 38,1 %) in ohranila 135 sedežev; za PCI je glasovalo 10.631.000 volivcev, tj. 33,8 %, leta 1972 28,4 %. Od 91 senatorjev se je PCI povzpela na 116. Socialisti so dobili 3.208.000 glasov (10,2 %, leta 1972 10,7 %). Izgubili so šest sedežev (od 33 na 27). PSDI (socialdemokrati) so padli od 5,4 % na 3,1 % ter prejeli 965.000 glasov ter 6 sedežev (leta 1972 11). Republikanci imajo 854.000 glasov, 6 sedežev (prijeli enega) in 2,8 v odstotkih. Liberalci so padli od 4,4 % na 1,4 %, imajo 436.000 glasov, v sedežih od 8 na 2. Tako imenovani laični blok (PSDI, PRI in PLI) si je zagotovil dva senatorja, sredinski blok, povezan z DC pa enega. Južnotirolska ljudska stranka si je ponovno zagotovila dva senatorja, Valdostanska unija pa enega. MSI je nazadoval od 26 sedežev na 15, v odstotkih od 9,2 na 6,6 %, v številkah od 2.767.000 na 2.088.000. Proletarska demokracija in radikali so brez sedeža.

Volitve v parlament so dale poln uspeh le komunistom, proletarski demokraciji in radikalom. Vse ostale stranke so utrpeli izgube na poslanskih mestih, pričeni z DC. Očitno je, da je

mladina od 18. leta naprej dala množičen glas za stranke leve, zlasti še za PCI.

Krščanska demokracija je prejela 14.211.000 glasov, v odstotkih je obdržala 38,7, v sedežih pa je padla od 266 na 263. PCI kaže povsem druge številke: od 179 poslanskih mest se je povzpela na 227 (+48), v odstotkih od 27,1 na 34,4, v številkah od 9.068.000 na 12.620.000. Socialisti so izgubili 4 mesta. Padli so od 61 na 57, čeprav so v glasovih porasli od 3.208.000 na 3.541.000. MSI je nazadoval od 8,7 % na 6,1 %, kar se pozna v osipu sedežev: izgubili so jih 21 in jih imajo sedaj 35. Prejeli so 2.263.000 glasov. Socialdemokrati so zdrknili od 5,1 % na 3,4; v sedežih od 29 na 15. Zanje je glasovalo 1.237.000 volivcev. Republikanci so izgubili en sedež in jih imajo 14 (3,1 %, leta 1972 pa 2,9 %), liberalci kar 15 (od 20 so prišli na 5, od 3,9 odstotka na 1,3 %). Južnotirolci so za svoje kandidate oddali 184.000 glasov in bodo imeli kot doslej tri poslance.

Volivna udeležba je bila visoka, kakor lani 93,2 %.

V naši deželi je bilo izvoljenih 7 senatorjev. Za tržaško okrožje je bila izvoljena na listi PCI Slovenka Jelka Gherbez, za Goriško pa prav tako na komunistični listi Silvano Bacicchi. DC bo imela 4 senatorje (videmsko, tolmeško in čedadsko okrožje), PSI pa enega.

V parlament sta bila izvoljena na Tržaškem na listi DC Corrado Belci in Giorgio Tombesi, za PC Antonio Cuffaro, na Goriškem ponovno za DC Mario Marocco.

IN SLOVENSKA SKUPNOST?

Za senat je bilo v vsej deželi zanj oddanih 9.066 glasov, za parlament pa 8.199. Na Tržaškem je SSK prejela za senat 5.304 glasov, na Goriškem 2.434, na Videmskem 376, v okrožju Pordenone 273, v okrožju Tolmeč 331, v čedadskem okrožju pa 320.

Na Goriškem so očividno nekateri glasovi, ki jih prejema na upravnih volitvah SSK, zlasti v Steverjanu in Sovodnjah, bili oddani za DC. Tako so zadnje dni pred volitvami neki »somišljeniki SDZ« v pismih pozivali volivce SSK, naj tudi to pot kot že petkrat poprej, volijo za DC. Sad takega neodgovornega nagovarjanja je bil, da je v Steverjanu DC prejela na volitvah za senat 63 glasov, SSK 182, PCI pa 183, na volitvah za poslansko zbornico pa DC 80 glasov, SSK 203, PCI pa 204.

Podobno je bilo v Sovodnjah: za senat je dobila DC 119 glasov, SSK 274, PCI 405, za poslansko zbornico pa DC 122 glasov, SSK 261, PCI 469.

Deželno tajništvo Slovenske skupnosti je v prvi oceni volivnih izidov ugotovilo, da je bil samostojni nastop pravilen ter utemeljen. Glasovi SSK so stalni in zvesti. Upati je, da se bo v bodoče vedno več Slovencev strnilo okrog slovenske liste. SSK izreka zahvalo podpisnikom, ki so omogočili predstavitev slovenske liste v vsej deželi ter vsem volivcem, ki so od Kanalske doline prek Benečije pa do Gorice in Trsta izkazali svoje zaupanje njenemu programu. Ta program bo SSK branila tudi v bodoče na vseh ravneh, kjer ima v javnopravnih organih svojega zastopnika.

Posebna svetovalska skupina za izvajanje Osimskih dogovorov

V zvezi z umestitvijo posebne svetovalske komisije za izvajanje Osimskih dogovorov je deželno tajništvo Slovenske skupnosti izdalo naslednje poročilo za tisk:

Slovenska skupnost z zadovoljstvom podčrta posebni pomen, ki ga ima umestitev posebne svetovalske komisije deželnega sveta v zvezi s problematiko okrog Osimskega dogovora med Italijo in Jugoslavijo. Posebna komisija, v kateri je tudi predstavnik SSK dr. Drago Stoka in ki jo je predsednik deželnega sveta Furlanije-Juljske krajine Pittoni umestil 16. junija 1976, ima posebno nalogo slediti celotni problematiki okrog izvajanja Osimskega sporazuma in njegovih klavzul.

SSK se ponovno obvezuje, da bo prek svojega predstavnika v tej posebni deželni komisiji skrbno sledila vsem problemom, ki jih prinaša Osimski sporazum, posebej pa problemu slovenske narodne skupnosti ter ustanovitvi »proste cone« na tržaškem Krasu.

Slovenska skupnost se je že obvezala, da bo njen glavni boj posvečen zakonu o ratifikaciji Osimskega sporazuma, ki mora vsebovati vse obveznosti v korist slovenske narodne skupnosti, in sicer na

podlagi člena 8 mednarodnega sporazuma, ki predvideva zaščito vseh pravic Slovencev v deželi Furlaniji-Juljski krajini.

Druga nenehna skrb Slovenske skupnosti v posebni komisiji bo ustanovitev »proste cone« na Krasu. Tudi tu bo SSK zahtevala predhodno zaščito etničnih, kulturnih, ekonomskih in ekoloških pravic slovenskega prebivalstva, tudi v smislu predlogov, ki so jih izdelali prebivalci prizadetega kraškega območja.

Nenehno skrb pa bo Slovenska skupnost posvetila vprašanju ohranitve lastnine slovenske zemlje, ki mora ostati v rokah domačega lastnika. V ta namen se bo odločno borila, da se zemljišča, ki bodo namenjena »prosti coni« ne razlastijo, ampak le izročijo na podlagi posebnih pogojev v najem.

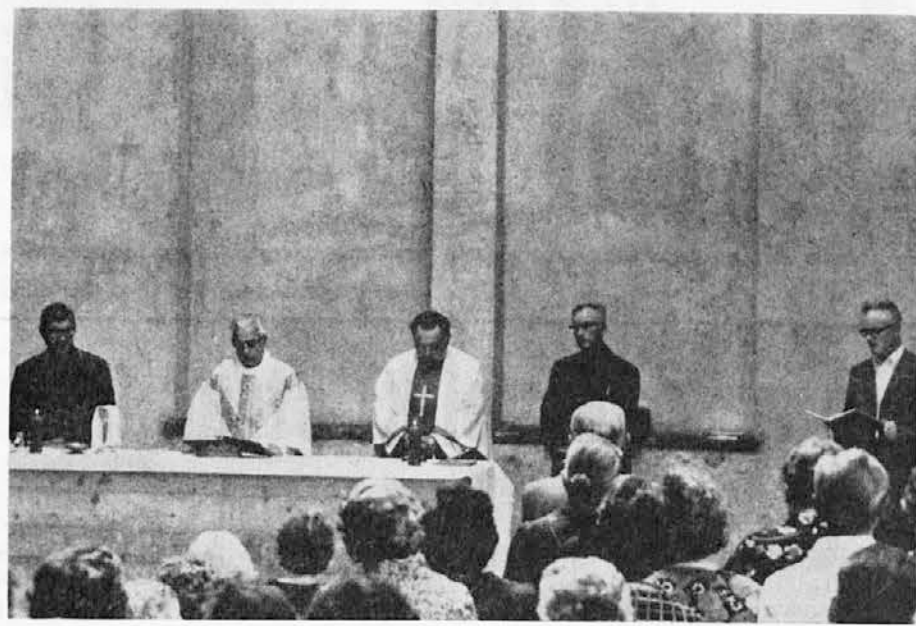
Neizprosni boj bo Slovenska skupnost vodila tudi v korist prebivalstva samega, da ne bo niti ena hiša odstranjena, kot se danes v mnogih krogih govori, saj bo »prosta cona« imela površinski obseg kar 5 kv. km zemlje.

Na koncu — poudarja poročilo — bo Slovenska skupnost posvetila v omenjeni deželni posebni komisiji vse svoje sile za to, da se prepreči z naselitvijo 5.000 do 6.000 družin novo asimilacijo slovenske manjšine. Na seji deželnega sveta dne 6. maja 1976 je namreč podpredsednik deželnega odbora Stopper med drugim dejal, da bo »tržaška občina morala z urbanistične plati osvetliti vpliv, ki ga bo imela industrijska cona na rezidenčno cono, ki se bo nedvomno ustvarila okrog nje, če pomislimo, da se bo treba soočiti z vprašanjem stanovanj ter potrebnih socialnih infrastruktur za 5 do 6.000 novih družin, ki bi se morale s časom naseliti v tržaški pokrajini.«

Slovenska skupnost vabi vse slovenske strokovnjake, posebej urbaniste in izvedence na področjih, ki bodo zainteresirani za ustanovitvijo »proste cone« na Krasu, da ji po svojih močeh čimbolj pomagajo v boju za ohranitev slovenske zemlje ter slovenskega prebivalstva na njej.

■ V četrtek 17. junija je bil odprt 28. tržaški mednarodni velesojem, na katerem razstavlja 1.064 podjetij iz 23 držav. Pri-
sotna je tudi Jugoslavija.

Spominska svečanost v Rižarni

Somaševanje v kapeli Rižarne: od leve na desno: S. Zorko, msgr. J. Jamnik, dr. L. Škerl, F. Zlobec in prof. V. Beličič

V nedeljo 13. junija popoldne je bila v tržaški Rižarni spominska svečanost v počastitev vseh tistih, ki so doživeli v tem zloglasnem taborišču smrti. Slovesnost so pripravile župnijske skupnosti na Tržaškem.

Ob 17. uri je bila v kapeli Rižarne sv. maša, ki jo je daroval škofov vikar dr. Lojze Škerl. Govor je imel župnik iz Boršta msgr. Jože Jamnik, ki je svojo izjavljanja sklenil z mislijo, da so vsi, ki so v Rižarni umirali, četudi niso bili kristjani, v resnici umirali za vzvišene krščanske vrednote pravičnosti, miru in ljubezni.

Po maši se je na kraju, kjer je stala krematorijska peč, odvil spored, ki ga je pričel Danilo Pertot. Prebral je Harejevo uvodno besedo in med drugim dejal:

»Ko bi se danes mudili pred spomenikom junakov, ki so padli v bitki, bi nam bilo pri srcu lažje. Tisti, katerih spomin obhajamo danes tu v tržaški Rižarni, so bili nasilno pobrani, odvedeni, zgneteni v brezdušne celice, pobiti kakor živina in sežgani v krematorijskih pečeh. Dolžnost in pravičnost nam ukazujeta, da vsaj enkrat na leto pridemo na ta kraj žalosti in obudimo spomin na te strašne dogodke zadnjih vojnih let v Trstu ter na ljudi, ki so jih povzročili; da pomislimo na vrednote, ki morejo narediti življenje vredno in primerno bitju, kakršen mora biti po božji zamisli človek: spoštovanje, razumevanje sočloveka in ljubezen do bližnjega.«

Združeni cerkveni zbori so pod vodstvom Dušana Jakomina nato zapeli Grilancevo »Jaz sem vstajenje«. V nadaljevanju sporeda je še Miro Opelt recitiral pesem »Rižjerna« tržaške narečne pesnice Marije Mijotove. Patricija Petaros je prebrala črtico »Gospod stotnik« iz Cankarjeve knjige Podobe iz sanj. Med sporedom so združeni cerkveni pevci zapeli še Gallusovo »Glejte, kako umira pravičnik« in starodavno rusko pesem »Žrtvam«.

Osrednja točka sporeda pa je bil govor goriške pesnice Ljubke Sorlijeve, ki je v dobi preganjanja na svoji koži občutila težko roko fašističnih ubijalcev in mučiteljev. Med drugim je dejala:

Pesnica Ljubka Sorli govori na spominski proslavi v Rižarni

Rižarna! Koliko besed je že bilo o njej zapisanih, koliko izgovorjenih! Kakor da ne sme več iz našega spomina, nikoli več. To je nema prošnja mrtvih, ki ne pričakujejo od nas pomilovanja in solz, ki ne kličejo po maševanju. Le pozabljenja se boje. Ne zaradi sebe, zaradi nas, ki smo ostali in zaradi mladih generacij, ki si bodočnost šele ustvarjajo. Če bi nanje pozabili, bi to pomenilo izdajstvo in konec vsega, za kar je vredno živeti.

Ob pogledu na Rižarno vsakega izmed nas spreleti občutek groze. Misli ne mo-

rejo drugim. Tu se ustavijo, ob teh mračnih zidovih, za katerimi je trpelo in umiralo na tisoče Slovencev, Hrvatov in Židov. Pa tudi Italijanov. Saj vsi niso bili hlapi fašističnega diktatorja. Spoštovali so naš jezik in naše prepričanje, ker so spoštovali človeško svobodo. Zato so bili tudi oni deležni preganjanja. V ječah in taboriščih ni bilo razlike med pripadniki tega ali onega naroda. Tu so si bili vsi bratje. Trpljenje jih je približalo in izenačilo, da ni bilo med njimi nobene pregraje. Pa ne samo trpljenje. Približali so jih tudi skupni ideali in neomajna vera v svobodo.

Vera v svobodo je pomagala tudi nam primorskim Slovincem, da nas bič fašističnega terorja ni pokončal. Iz trpljenja je pognala ta vera, rasla je v nas, ob vsakem novem udarcu je postala trdnjša, dokler se ni razrasla v silo, ki je vzbudila v preganjalcih strah, da so se nas začeli bati.

Kakor so tolminski puntarji tvegali vse, ko je mera krivic priklopila do vrha in čez, tako so tvegali vse tudi primorski Slovenci, ko se je nasilje začelo stopnjevat iz dneva v dan. Nastale so tajne organizacije, prežete z uporniškim duhom. Ljudje, vedno bolj nezaupljivi in zagrenjeni, so se zapirali v svoje domove; ko pa je bilo potrebno, so jasno in glasno izpričali, kaj so in kako mislijo.

Seveda je bila reakcija od strani fašističnih oblastnikov neizbežna in huda. Hišne preiskave pri politično osumljenih so bile na dnevnem redu. Ljudje niso bili več varni pred fašističnimi pretepači; zadostovala je ena sama slovenska beseda, spregovorjena na cesti, da je fašiste pognala v bes in je po hrbitih začela udrihati fašistična gorjača.

Polnile so se ječe, mnogi so morali v preganstvo. Slovenci so v tem času morali dvakrat slišati imena kot so Coroneo, Regina Coeli, Lipari, Ponsa. Nato prvi in drugi tržaški proces! In obsodbe in strelji v hrbet! Pa ricinovo in strojno olje! Toda iz nasilno prelite krvi in nedolžnih žrtev je vzkltla še zlahtnejša zavest, ki je malodušnost spremenila v neuklonljivo voljo: živeti, svobodno živeti!

Upor na domačih tleh je rasel skupno z nasiljem in ga prerasel, dokler se ni razvil v oborožen upor. Odslej so se ječe polnile v še večjem obsegu. Coroneo in jezujski zaporji so postali skoraj premajhni za tolikšno število jetnikov. Nastala so taborišča v Gonarsu in Alatri; sem so tirali tudi starčke in otroke. Cele družine. Mnogi se od tu niso vrnili domov.

V Zdravščini so preuredili v taborišče tekstilno tovarno, na Kostanjevici pri Gorici pa del samostana. V ulici Bellosguardo v Trstu so vzpostavili sedež Posebnega policijskega inšpektorata, kjer je imel komisar Gaetano Collotti polnomočno oblast. Zaslovel je po svoji krutosti daleč naokoli in bil s svojo tolpo strah in groza cele Primorske. »Villa triste«, kraj nečloveškega mučenja, je po vojni izginila, porušili so jo. Ni pa izginila iz spomina tisočih, ki so morali prestopiti njen prag. Njim v posmeh je demokratična Italija odklikovala Collottija za njegove »zasluge« z bronasto medaljo... In kolikor mi je znano, to odklikovanje še ni bilo prekličano.

Pa je prišel 8. september 1943 in z njim kapitulacija Italije. Vrata ječ in taborišč so se odprla, jetniki in interniranci so se začeli vračati na svoje domove, polni veselja in upanja, prepričani, da je trpljenje konec. To veselje pa se je kaj kmalu sprevrglo v nov strah, v novo, še hujše trpljenje.

Nekateri se niso še niti vrnili domov, ko so jih že aretirali Nemci. Mnogi so

šli v partizane. Collottijeva tolpa, ki je po 8. septembru prešla v neposredno službo nacistov, je svojo zverinsko krutost podvojila. Goreli so domovi, gorele cele vasi.

Tu pri Sv. Soboti so nacisti tovarno za čiščenje riža preuredili v uničevalno taborišče. Sem so pošiljali jetnike iz ulice Bellosguardo, z nemškega poveljstva v ulici Ghega ali s partizanskih področij, kjer jih je polovila Collottijeva tolpa. Kakor v žalostni procesiji so prihajali, v procesiji brez konca. Od tu so mnoge odgnali v nemška taborišča, premnogim pa je upihnila luč življenja krematorijska peč.

Rižarna je kakor odprta knjiga, ki sta vanjo leti 1944 in 1945 pisali težko zgodovino Primorske. Odprl jo je pred nami letošnji tržaški proces, podprt z nešteti-mi pričevanji; v njej smo brali s pridržanim dihom, vso dolgo, žalostno povest ponižanih in teptanih.

* * *

Dolg je bil križev pot primorskega ljudstva, 25 let je trajal in njegovo trpljenje se je stopnjevalo od postaje do postaje. Vsi niso prišli do vrha Kalvarije, težki križi jih je podrl na poti. Enim je bila zadnja postaja Bazovica, komu Rdeča hiša v Gorici, nešteti Gonars, Alatri, Dachau, Auschwitz, Mathausen, pa spet drugim tukaj ulica Ghega, opensko strelišče, gozd. Tisočim je bila zadnja postaja Rižarna.

Ko danes stojimo na tej žalostni postaji, naj gre naš hvaležen spomin vsem, ki so umrli za pravico in svobodo. Njihov doprinos k naši svobodi je najvišji, saj so dali največ, kar človek more dati: svojo življenje. Kakor oni bodimo pogumni in dosledni! Naši preteklosti se ne smemo izneveriti, za svojo vest ne smemo barantati.

Križev pot bi v svojem bistvu ne imel pravega pomena, če bi s križa na Kalvariji ne sijala nanj Luč vstajenja. Ta Luč naj bo nam kačipot skozi življenje! Le v njenem sijaju bosta pravica in svoboda pravilno ovrednoteni.

0 smrti dveh slavnih pisateljev

Smrt je ura resnice, ko človek izpriča, kaj je bil in kakšno je bilo njegovo življenje. Zato pravi latinski pregovor: »Qualis vita mors ita«. Kakršno življenje, takšna smrt. Smrt nam torej pokaže vrednost nekega življenja.

Letos obhajamo stoletnico rojstva velikega ameriškega pisatelja Jacka Londona. Do slave in bogastva je prišel iz niča, kot se je rado dogajalo v Ameriki in se še dogaja. Izšel je iz najbolj skromnih razmer in iz zelo neurejene družine, saj je bil nezakonski otrok.

Toda pozneje mu je uspelo, da se je proslavil s svojimi romani, ki so nekateri prevedeni tudi v slovenščino. Slava in denar pa mu nista prinesla življenjske sreče. Dvakrat poročen je nazadnje ostal zapuščen. Tudi vere v Boga ni našel, četudi je zelo lepo govoril o Kristusu v romanu »Vagabund z zvezdami«.

Uničen zaradi vsakdanjih bojev, zaradi alkohola, kateremu se je zmeraj bolj predajal v svojem neprestanem nemiru, je Jack London občutil tudi svoje propadanje kot umetnik in kot človek. Junak, ki je prišel iz niča, ki pa je sedaj posestnik knežjega gradu in ladje, nima več zaupanja v bližnje: umrje kot samomorilec v neki sobi svojega bogatega gradu, potem ko je spil kupo hudega strupa, piše G. P. Annesi.

Prihodnji mesec, 8. julija bo 20 let, odkar je umrl italijanski pisatelj Giovanni Papini. Poznamo ga tudi Slovenci zaradi njegove knjige »Življenje Jezusovo«. Tudi ta pisatelj je v mladih letih šel daleč stran od Boga. Toda pozneje se je vrnil k veri očetov in napisal ravno Življenje Jezusovo. Novo pridobljeni veri je ostal zvest do smrti. Bilo je takole:

Na stara leta je oslepel, lotile so se ga še druge tegobe starosti, da ni ničesar več mogel zaužiti; njegovo umiranje je bilo dolgo, zato je hotel, naj mu berejo iz knjige Svetniki, ki jih ljubimo. Poklicali so frančiškanskega patra, ki mu je podelil sv. maziljenje, obhajati ga ni mogel več. Okrog njega so zbrane njegove hčere in vnukinja, njegovi prijatelji. Se zmeraj je pozoren na uro, ki bije vsakih 30 minut; ob 8.30 dne 8. julija 1956 jo je slišal zadnjič.

Kritik Carlo Bo pravi o njem: »Na straneh, ki jih je že slep in bolan narekoval vnukinja, moremo zaznati neko zrelost, ki se ji čudimo, neko moralno trdnost, ki je redka, pač svobodno zavest človeka,

VZGOJA K LJUBEZNI

Cerkev vrši svoje evangeljsko poslanstvo glede zakona s tem, da zaročence pripravlja na skupno življenje, da jih pripravlja na vreden prejem zakramenta svetega zakona, da uvaža dvojice v poslanstvo krščanske družine.

Priprava na zakonsko življenje mora imeti svoje korenine v krščanski vzgoji, ki sega v otroško dobo, se nadaljuje potem v dobi doraščanja vse do starostne zrelosti.

Vzgoja k prístni krščanski ljubezni se ne sme omejit le na čas pred poroko, to je na čas, ko se fant in dekle srečata in začenjata spoznavati, ampak mora biti predmet in končni cilj vsega vzgojnega dela v družini in izven nje.

Že v otroških letih, zlasti ko se pripravljajo na prejem zakramentov, ki uvažajo v krščansko življenje, to je sv. spovedi in sv. obhajila, je treba otroke vzgajati k pravi ljubezni v družini, v kateri živijo in jim pomagati, da v luči vere urejajo svoje odnose do staršev in vseh, s katerimi pridejo v stik. Na ta način otroci spoznajo po svoji družini božjo družino Cerkve in doživljajo doma prva srečanja z njo zlasti v obhajanju praznikov.

Pri krščanskem nauku za doraščajočo mladino se je treba spoprijeti z vprašanji življenja in ljubezni in vzbuditi v njej zavest odgovornosti zase in za bližnjega. Doraščajoči prihajajo iz stanja odvisnosti od drugih, zlasti staršev, v dobo, ki stremi za samostojnostjo. Razvije se v njih čustvenost in spolnost; odkrivajo sami sebe in se radi približajo tistim, ki se jim znajo približati brez predsodkov in z iskrenim prijateljstvom.

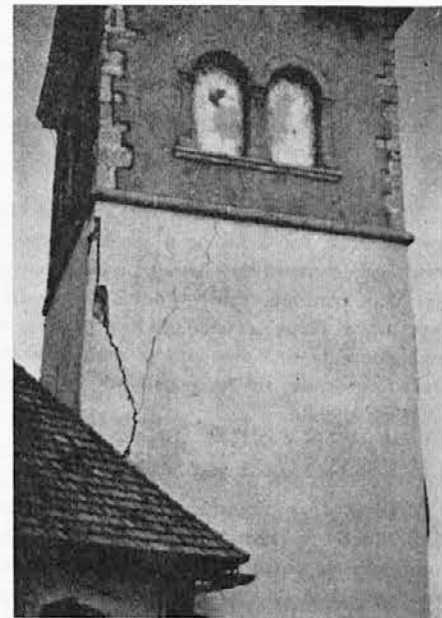
Treba je vse vzgajati v otroke božje, da bodo rastle v globoki veri in v ljubezni do Boga in do bližnjega.

IZ KANALSKE DOLINE

Koča sv. Jožefa v Žabnicah je oživila

Pozimi je koča sv. Jožefa v Žabnicah povečini osamela. Le redko se ustavi v njej kaka skupina smučarjev in še to le za nekaj dni. Ko se bliža poletje, pa koča oživi. Skupina za skupino se zvrsti v njej za daljše ali krajše letovanje.

Letos so sezono odprli stvežniki cerkve sv. Ivana v Gorici. Z župnikom msgr. F. Močnikom so preživeli v koči en teden. Njim so sledili volčiči iz Gorice, iz Rupe- Peči in Gabrij. Bilo jih je 20. Pod vodstvom dr. B. Spacapana in nekaterih volkov-skavtov so preživeli v koči nekaj nepozabnih dni med igrami, izleti in bivačiranjem v gozdu, kjer so pekli kruh, klobase, krompir in drugo, da so pokazali, kako znajo biti samozadostni tudi glede hrane in življenja v gozdu. Ostale dni so njih lakoto tolažile tri dekleta-skavtinje, ki so izpričale, da bodo nekoč še dobre kuharice. Pri kuhanju so jim pomagali tudi

Poškodovani zvonik na Sv. Višarjah. V zvezi s tem nam piše g. Mario Černet, rektor višarske cerkve: »Zahvaljujem se vam za pozornost, da ste odprli »Sklad za popravilo višarskega zvonika«. Hvala prvim darovalcem in vsem, ki bodo še pomagali.«

skavti, saj morajo tudi ti poznati kuharsko umetnost.

V nedeljo 20. junija zvečer so se volčiči vrnili vsi srečni in zdravi domov, kjer bodo še nadalje obujali spomine na življenje v Žabnicah in na dogodivščine tistih dni. Volčiči: Dober lov!

Iz Kanalske doline

Potres je nekoliko prizadel tudi Kanalsko dolino, tja do Trbiža. Nekaj hiš so v nekaterih vaseh morali izprazniti, ljudje pa niso utrpeli žrtev.

V Ukvali so imeli na praznik sv. Rešnjega Telesa prvo sv. obhajilo, popoldne pa koncert, ki ga je pripravila nabrežinska mladina. Nastopil je moški in dekliški pevski zbor »Igo Gruden« ter mladinski zbor »Kraški slavček« in harmonikarski ansambel. Koncert je bil popoldne v cerkvi. Goste sta pozdravila župnik Gariup in prof. Venosi.

Svete Višarje — odprte

Po stari navadi se začne romarska sezona na Sv. Višarjah na praznik sv. Janeza Krstnika, 24. junija. To pomeni, da je sedaj na Sv. Višarjah stalni duhovnik, da se redno opravlja služba božja, da je vedno tudi priložnost za spoved. Tudi letos bo varuh svetišča jezujski pater Bogomil Remec, ki ga je prišel z džipom na višarski vrh. Prav dobro obvlada vse tri krajevne jezike kakor tudi njegov prvi pomočnik zakristan. Zal pa tega ne moremo reči o župnijskem gostišču pod cerkvijo, ki nima niti slovenskega napisa in uslužbenci ne znajo postreči slovenskim romarjem v njihovem jeziku.

Prihodnjič bomo objavili urnik službe božje na Višarjah kakor tudi začetek vožnje z žičnico. Znano je, da žičnica trenutno ne obratuje, rečeno pa je, da so popravila že skoro zaključena.

Alžirska vlada je sklenila podpržaviti vse zasebne šole v deželi. To so praktično katoliške šole, ki jih je obiskovalo 40.000 otrok. Vlada je tudi izjavila, da ne namerava plačati odškodnine za zasežene zasebne šole.

Oblasti so izgnale iz Argentine 50-letnega francoskega duhovnika Jacquesa Revenata. Deloval je na severu države. Pred šestimi meseci so ga oblasti zaprle pod obtožbo, da je deloval zoper državno varnost.

500 izraelskih rabinov se je izreklo zoper zakonski predlog o prekinitvi nosečnosti, o katerem bo moral razpravljati izraelski parlament. Rabini menijo, da pomeni predlog »samomor za hebrejsko ljudstvo«.

Odkritje spomenika dr. Antonu Gregorčiču

V Novi Gorici je bilo v nedeljo 20. junija svečano odkritje spomenika dr. Antonu Gregorčiču. To je že šesti spomenik v Erjavčevem drevoredu. Klub starih goriških študentov je namreč v zadnjih letih postavil spomenike Franu Erjavcu, Simonu Gregorčiču, Andreju Gabrščeku, Karlu Lavriču in Henrikumu Tumi.

Slovesnosti se je udeležilo zelo veliko ljudi. Prišli so tudi iz naše Gorice in Trsta ter Gregorčičevi rojaki in sorodniki z Vrsna. Najprej je spregovoril zaslužni predsednik Kluba starih goriških študentov France Gorkič. Med drugim je poudaril zasluge dr. Antona Gregorčiča, politika in očeta slovenskega šolstva na Goriškem, in izrazil zadovoljstvo, da je na svečanosti zastopana mladina z obeh strani meje.

Nato je nastopila skupina učencev iz Malega in Solskega doma v Gorici z zborno recitacijo Ljubke Sorlijeve, napisano za to priložnost. Slavnostni govornik prof. Tomaž Pavšič je orisal lik dr. Antona Gregorčiča in prikazal pomen in veličino njegovega dela.

Mladinski zbor osnovne šole iz N. Gorice je pod vodstvom prof. A. Albonarjeve zapel pesmi Veseli pastir, Domovini in Oj mladina šolskodomska. Slednja ima v zvezi s prošlavo svojo zanimivost. Partiture pesmi, ki so jo prvič zapeli goriški dijaki leta 1910 v Trgovskem domu v Gorici, ni bilo najti; zna pa jo še na pamet član Kluba starih goriških študentov Kazimir Saunig. Zapel jo je prof. Albonarjevi, ona pa je zapisala note in pesem

Zveza cerkvenih pevskih zborov in župnijska skupnost sv. Janeza Boska v Trstu priredita v **ponedeljek 28. junija ob 21. uri** v salezijanski cerkvi (u. Istria, 53 - Trst)

koncert

ki ga bosta izvajala organist Hubert Bergant in ekumenski pevski zbor pod vodstvom prof. Zorka Hareja.

Doprnski kip dr. Antona Gregorčiča v Erjavčevem drevoredu v Novi Gorici. Spomenik je izdelal mladi kipar Negovan Nemec iz Bilj

zelo lepo harmonizirala za mladinski zbor.

Studentje iz Vrtojbe so recitali pesem Simona Gregorčiča Naš čolnič. Proslavo je zaključil moški zbor »Ciril Silič« iz Vrtojbe. Pod vodstvom Alenke Saksida je zapel pesmi Jadransko morje, Soči in Vrabčvo Zdravico.

„Mladika“ za maj in junij

Ta številka prinaša na naslovni strani sliko močno poškodovane cerkve na Bili v zgornji dolini Tera, o Slovenski Benedikci pa v uvodniku spregovori Sergij Pahor: »Vsi so trdno odločeni ostati v Reziji, Teru, Bardu, Viskorši, Tipani, Subidu, Ceneboli...«

»Draga 76« se napoveduje že sedaj. Vrčila se bo v soboto in nedeljo 4. in 5. septembra letos. Med leposlovnimi prispevki je objavljena tokrat črtica Milene Merlak »Otrok in vojna«, ki je prejela tretjo nagrado na natečaju »Mladike«.

O Cankarju spregovori Alojz Rebula v spisu »Na tirmici Kristusa« - »Greh, kesanje, milost in odpustanje, križ in poveljanje - ti pojmi in te podobe so umeseni v samo žarečo srčiko Cankarjevega navdih«. Ob tem so objavljene pomenljivi Cankarjevi stavki, npr.: »Jaz sem optimist ves, kar me je. Kako bi človek sicer delal in se trudil, če bi vedel, da je vse zastoj? Jaz upam v bodočnost našega naroda...« Besede, ki imajo tudi danes svoj pomen.

Nato najdemo poročilo o taboru za Cankarjevo stoletnico, ki ga je uprizorila Slovenska prosveta in župnijski domovi na Tržaškem in predstavitev avstrijskega pe-

snika Waltherja-Nowotny z modernimi pesmimi, ki jih je prevedel Edvard Kocbek. Dalje, za sodobne žene in dekleta: kako pripraviti na prvo sv. obhajilo; kako odvadimo otroka laži. In še pogovor z g. Francem Pohajčem o sodelovanju v narodnozabavnih ansamblih.

Martin Jevnikar predstavlja tokrat pisatelje iz zdomstva: našega poznanege svetovnega popotnika Andreja Kobala ter Janka Roglja. Odlična je potem ocena nemškega literarnega leksikona založbe Kindler, kjer je med svetovnimi literaturami dokaj podrobno poročilo o slovenski književnosti, ter še poročilo o slovenski literaturi v vodilnih avstrijskih revijah izpod peresa Leva Detela. In seveda zbadljivka »Čuk«, ki tudi to pot ne prizanaša.

O pomenu samostojnega slovenskega nastopa na volitvah je objavljen temeljit spis. Slovenci smo vedno nekaj dosegli le, če smo se najprej oprli na lastne moči! Tej temi se pridružuje poročilo o slovenskih nastopih med obema vojnama.

Pesem »Solza« je od Vinka Beličiča. Abel pa objavlja pesem v prozi »Opčinam na praznični dan«. Nekaj umetniških slik in fotografij številko izredno poživijo.

TONČKA CURK

Ponižani

(4)

Končno je ostajal doma tudi Hans Müller in major se je ves dan mudil na generalnem vojnem štabu v vili Necker. Müller se je zdaj večkrat ustavljal v kuhinji in nervozno stiskal pipo med zobmi. Iz kota ustnic pa je tu pa tam siknil: »Vrag vzemi še vojsko! Vse naj gre k vragu!«

»Molči!« ga je svaril tovariš, »zakaj tudi zidovi imajo ušesa.«

»Kaj me to obeta! Izgubil sem vse... Bombe so ubile očeta, ženo in otroke... Razrušile so mi dom in tovarno; ostala je samo zemlja, tam gori ob Renu, vsa raztrta in razorana...«

Fritz Schröder je vsak dan bolj tarnal, da je lačen. Kakor se je stiskal polkrog zastavic na zemljevidu, tako so se krčili obroki vojaške menaže. Končno niti tiste majhne porcije maščobe niso več dobili; zadovoljiti so se morali s kosčkoma komisa in s črno kavo-cikorijo, ki so si jo skuhal doma.

Takrat mi je živo stopilo v spomin kópanje v šampanjcu. Ali ni to kazen za tako potratnost? Kazen za razbijanje steklenic z izbranimi vini in izbijanje pip iz vinskih sodov?

April se je bližal koncu. Nekega večera je Fritz Schröder potrkal na vrata najine sobe.

»Kaj želite?«

»Pridita v pisarno, prosim.«

Sli sva. Obe okni sta bili na stečaj odprt; mesto je bilo zavito v temo. Po najvišjih gričih tržaškega brega od Devina pa do koder je segalo oko so goreli kresovini...

»Kaj to pomeni?«

»Molči sva.«

»So to obveščevalni ognji?« je vprašal.

»Najbrž.«

Zaprl je okna, prižgal luč, stopil k zemljevidu in pred nama stisnil zastavice v ožek krog okoli tržaškega mesta. Obkoljeni.

Odšli sva v najino sobo in legli. Spali sva malo ali nič. Ob zori je pričela ofenziva: od vsepovedi so se proti mestu spuščale partizanske čete in osvajale pozorišče. Pokalo je neprestano, vendar precej oddaljeno.

Dom Jakoba Ukmarja v Skednju vabi na

II. SKEDENJSKO POLETNO PRIREDITEV

v nedeljo 27. junija ob 19. uri na prostem pred Domom. Spored: koncert godbe na pihala iz Brega, otroški pevski zbor iz Skednja, baletna skupina škedenjskega Doma, mešani pevski zbor iz Skednja, moški pevski zbor »Tabor z Opčin, Folklorna skupina »Stu ledi«. - Dobro založen kiosk bo odprt ob 17. ure dalje.

Prva številka obnovljenega

»Cerkvenega glasbenika«

Te dni je izšel v Ljubljani obnovljeni »Cerkveni glasbenik« — mesečnik za cerkveno glasbo. Izhajal je sicer do prekinitev v letu 1945 kar 68 let in je bil najstarejša glasbena revija, ki je zlasti po zaslugi svojega dolgoletnega urednika St. Premrla dvignila slovensko cerkveno glasbo na evropsko raven. Po 31 letih molka bo Glasbenik zopet redno izhajal in sicer po štirikrat na leto v trojnih številkah. Revija je označena z 69. letnikom, kar pomeni, da bo ohranila svojo zunanjo in v glavnem tudi notranjo podobo iz preteklosti, kakor tudi uredništvo samo za-trjuje.

Cerkveni glasbenik ima že jasno podobo v svojih stalnih rubrikah: članki, dopisi, cerkvenoglasbena kronika, oznanila za cerkveno glasbo ter glasbeno prilogo.

Po uvodni besedi ljubljanskega nadškofa predstavlja uredništvo javnosti podobo nekdanje revije ter nakazuje svojo smer in načrte. List bo prinašal tehtne članke in temeljite razprave s cerkvenoglasbeno vsebino, pa naj bo teoretičnega, praktičnega, zgodovinskega ali kakršnega koli drugega muzikološkega značaja, poleg dopisov, poročila o koncertih in o izdajah.

Anton Nadrah je objavil zanimivo in tehtno razpravo »Cerkvena glasba nas povezuje z Bogom«, kjer naniza nekaj misli v zvezi s cerkveno glasbo. Edo Škulj je napisal kratek življenjepis Stanka Premrla; Stanko Trobina poroča o stanju cerkvene glasbe na Slovenskem. Članek navaja marsikatero zanimivost, le tu pa tam zaide v običajno pridigarstvo, namenjeno pevcem in organistom.

V rubriki dopisi beremo poročila iz raznih krajev, med temi tudi daljši dopis iz Trsta, v katerem je poročilo o stanju cerkvene glasbe na Tržaškem od leta 1949 dalje. Od tedaj namreč, ko se je na Tržaškem cerkvena pesem prvič po vojni predstavila občinstvu v koncertni obliki. Sledita še kratki rubriki cerkvenoglasbene kronike ter oznanilo za cerkveno glasbo.

Revija prinaša na zadnjih straneh (vseh skupaj je 40), še glasbeno prilogo, zanimivo skladbo Pavleta Merktja »Psalm 116« za mešani zbor ter Očenaš — koralni in Ačkov — v Tomčevi harmonizaciji.

Revija se lepo predstavlja z dobro čitljivimi črkami. Cerkveni glasbenik ureja odbor, ki ga sestavljajo Drago Klemenčič, Edo Škulj, Stanko Trobina in Jože Trošt, ki je obenem odgovorni urednik.

Dušan Jakomin

• Tudi v Salzburgu so začeli pisati o potrebnosti slovenske škofovske konferenice. Tako bi imeli Hrvati svojo škofovsko konferenco in Slovenci svojo. Ločitev narokuje, pravi dopisnik lista »Stadt Gottes« različnost problemov, mišljenja in vse kulture med Hrvati in Slovenci. Doslej še nismo veliko slišali ali brali, kaj mislijo o tem odgovorni v Zagrebu in Ljubljani ter predvsem v Rimu.

Msgr. Kazimir Rovis zlatomašnik

V nedeljo 20. junija je v kapeli tržaškega semenišča daroval svojo zlato mašo msgr. Kazimir Rovis, ki ga je posvetil v duhovnika nadškof Alojzij Fogar v kapeli koprškega semenišča 20. junija 1926.

Msgr. Rovis je iz Pična v Istri. Svoje študije je opravil v Pazinu, Kopru, Vidmu in Gorici. Njegovo prvo kratko službeno mesto je bilo v Keršanu in Sušnjavi v Istri (tu so ga fašisti pretepli). Ob koncu leta 1926 je prišel v Trst in tu je opravljal razne službe: bil je kaplan, katehet, notar na škofiji, škofijski kancler (od 1937 do 1944), škofijski ceremonier in več let tajnik nadškofa Fogarja, s katerim ga je vezalo iskreno prijateljstvo. Na škofiji je bil nekaj časa tudi predsednik cerkvenega sodišča. Od 1944 do 1960 je bil župnik v Skednju. Po 1960 je prevzel službo kanonika sholastika v tržaškem stolnem kapitulu.

Težka bolezen, ki ga je zadela kmalu po tem letu, mu ne dopušča, da bi mogel svoje človeške in duhovniške vrednote še nadalje staviti v službo krščanske skupnosti. Ponižno in spokorno nosi svoj križ. Naj mu nebeski Oče podeli še obilo milosti, da bi mogel prav s križem še veliko prispevati za rast božjega kraljestva. K prazniku iskreno čestitamo!

Prvi ukrepi v korist SSG

V zvezi s težkim položajem SSG v Trstu je minister Adolfo Sarti odredil, da se neposredno preveri stanje gledališča. Dr. Modestino Spagnuolo, ki je odgovoren za oddelek dramskih gledališč pri glavni direkciji za prireditve, je podrobno proučil vsa vprašanja SSG, posebno še finančni položaj in ugotovil, kakšni ukrepi so potrebni za sestavo kratkoročnega in srednjeročnega programa delovanja do dokončne ureditve.

Širite „Katoliški glas“

Dr. Spagnuolo je obiskal tudi tržaškega župana Spaccinija in predsednika tržaške pokrajine Zanettija, ki sta v svojstvu predstavnikov krajevnih ustanov, članic konzorcija SSG, izrazila predstavniku ministrstva za turizem in prireditve, poleg zahvala tudi potrebo po sestavi programa, ki bi omogočil dokončno rešitev javnopravne ureditve SSG.

Dr. Spagnuolo je obiskal tudi odbornika za šolstvo in kulturne dejavnosti naše dežele Alfa Mizzaia, ki ga je seznanil s prizadevanji dežele za podpiranje gledališča slovenske narodnostne skupnosti v Italiji, ki mora najti dokončno rešitev v sklopu vsedravnega zakona.

Cankarjeva razstava

Od 15. do 22. junija je bila v prostorih italijanske Ljudske knjižnice razstava, posvečena Ivanu Cankarju, ki sta jo pripravili Narodna in študijska knjižnica iz Trsta ter Narodna in univerzitetna knjižnica iz Ljubljane. Na slovesni otvoritvi so spregovorili predsednik prve France Škerlj, bivši ravnatelj NUK Jaro Dolar ter italijanski profesor iz Gorice Renzo Rafaglio. Otvoritev kot tudi razstava sama je imela namen predstaviti našega največjega pisatelja italijanski javnosti.

neralnega štaba. Od vseh strani, tudi z oken bližnjih hiš so partizani streljali na zadnjo postojanko nemške vojske za bodečo žico, kjer so se borili Nemci.

Pozno popoldne je major spet prišel v stanovanje; zunaj je bil bojni metež. Partizani so bili že tik ob bodeči žici. Tedaj je prišel neki vojak in me vprašal: »Wo ist Herr Major?«

»Zgoraj v stanovanju,« sem odgovorila.

Odšel je ponj, a se je kmalu vrnil. »Ni ga. Na vsa vrata sem potrkal, pa se nihče ne oglasi. Prosim, poskusite vi. Na generalnem štabu je nujno potrebna njegova prisotnost.«

Šla sem. Potrkala sem na vrata njegove sobe in istočasno poklicala: »Gospod major!«

»Ja, prosto. Vstopite!«

Vstopila sem. Major je ležal na postelji, v uniformi, le glavo je imel odkrito.

»Kaj želite?«

»Gospod major, na generalni štab vas kličejo. Je nujno.«

»Grem takoj.« Vstal je, si pokrill sivo glavo in pred mano odšel, kamor so ga klicali. Kmalu po njegovem prihodu v vilo Necker je streljanje prenehalo. Na tržaško mesto je padala noč in spokojen mir.

Nova knjiga

Pred kratkim je izšla knjiga pod naslovom »Ljudsko izročilo Slovencev v Italiji«, to je zbirka narodnega blaga, ki ga je deset let zapisoval prof. Pavle Merku. Delo obsega 609 tekstov na 476 straneh in prinaša ljudsko izročilo od Miljskih hribov do Trbiža. Obilica gradiva in znanstveni pristop delata iz knjige pomembno strokovno delo.

Predstavitev knjige je bila v četrtek 10. junija v Gregorčičevi dvorani. Za uvod je Komorni zbor Glasbene matice pod vodstvom Janka Bana zapel tri ljudske pesmi. Spregovoril je nato Marko Kravos v imenu Založništva tržaškega tiska, ki je knjigo založilo in poskrbelo za opremo. Tiskala pa jo je tiskarna Ljudske pravice v Ljubljani. Bila je nato vrsta na avtorju, ki je obrazložil, kako je prišlo do prvotne zamisli in kako je to izredno delo pripeljal do konca.

Ugotovitve openskih organizacij

Združenje jusarskih upravitelcev za Opčine-Bane, PD »Tabor«, SD »Polet«, Združenje staršev za osnovno šolo in Združenje staršev za srednjo enotno šolo Srečko Kosovel so pripravili sestanek 8. junija, na katerem so proučili občinsko varianto regulacijskega načrta za zemljišča, namenjena javnim potrebam in so ugotovili:

1. Izbira lokacije novega pokopališča je neustrezna in premalo pretehtana. Pokopališče za Opčine naj se pomakne na jusarska zemljišča znotraj vezanega področja, preostalo zemljišče pa naj se osvobodi vinkulacije.

2. Glede hitrih cest podpirajo openske organizacije predlog arhitekta R. Coste, ki predvideva neposredno povezavo med industrijsko prosto cono, tovornim postajališčem na Fernetičih in državno cesto št. 202. Pri tem bi bilo zajetih le malo površin.

3. Postaviti klavnico na Repentaborski cesti je nesporemljivo iz gospodarskih, ekoloških (čistoča okolja) in turističnih razlogov. Odpadki iz klavnice bi utegnili onesnažiti podzemne vode in usmradiati okolico.

4. Odklanjamo razširitev tovornega postajališča na Fernetičih v smeri proti Opčinam, ker bi to vključevalo vinkulacijo novih zemljišč.

5. Sedež oddelka za mestno čistočo, ki je sedaj na Proseški cesti, naj se premesti na zemljišče neizkoriščene klavnice v Narodni ulici, ki ne obratuje že 15 let, zemljišče na Proseški cesti pa naj se da na razpolago za vsake potrebe kulturnega značaja. S tem predlogom soglaša tudi pristojna konzulta.

6. V varianto regulacijskega načrta naj se zabeleži spomenik padlim vaščanom, spomenik 72 talcem in spominska plošča ustreljenih narodnih mučnikov. Okolica zadnjih dveh naj se uredi kot park.

7. Regulacijski načrt predvideva sicer gradnjo šolskega središča, toda problem prostora v poslojpu osnovne šole s slovenskim učnim jezikom na Opčinah bo potrebno rešiti še pred začetkom šolskega leta 1976/77, saj bodo postali že itak tesni prostori zaradi porasta števila učencev absolutno pretesni.

Mi, hišni stanovalci smo radovedno opazovali z vežnih vrat, kako prihajajo iz palače v ulici Duca d'Aosta in iz ulice dell'Università ter iz vile Necker nemški častniki in vojaki z nabasanimi nahrbtniki na ramenih ter stopajo po štirje in štirje v vrsto.

Tedaj je od nekod žaromet z zeleno svetlobo osvetlil skupino palač in vil za bodečo žico in se usmeril po ulici dell'Università. Nemški častniki so stali poleg dolge vrste vojakov v štiristopu. Zeleni žaromet je zanihal sem in tja. Dogovorjeno znamenje. Ostanek nemške vojske, s svojimi častniki ob straneh se je premaknil... V svitu žarometa, z nahrbtniki na ramenih in z globoko sklonjenimi glavami so molče korakali v ujetništvo.

Kakor v zasmeh ponižanim, se je zdel sedaj odlomek njihove himne: »Deutschland über alles, über alles in der Welt.« Zaklenili smo vežna vrata in odšli vsak v svoje stanovanje. Niti en strel ni počil več. Zjutraj smo ob skladišču, ob vili Necker in ob drugih palačah zagledali partizane, ki so, do smrti utrujeni in zmučeni stali na straži, naslonjeni na svoje puške.

KONEC

goriške novice

Rezultati zadnjih volitev na Goriškem

Za senat:
Sovodnje: SSK 274, PCI 405, DC 119, PSI 227, MSI 7, PR 6, PLI+PRI+PSDI 7, belih glasovnic 38, neveljavnih 13.

Stevarjan: SSK 182, PCI 183, PSI 32, DC 63, PRI 14, PSDI 36, PLI 4, MSI 11, neveljavni 2.

Krmin: SSK 70, PCI 1.910, DC 2.079, PSI 649, PR 52, MSI 169, PRI+PLI+PSDI 239.

Za poslansko zbornico:
Dobrodo: SSK 227, PCI 512, PSI 58, DC 67, PRI 8, PSDI 10, MSI 10, Prolet. demokracija 12, belih 20, neveljavnih 16.

Sovodnje: SSK 261, PCI 469, PSI 249, DC 122, PRI 14, PSDI 36, PLI 4, MSI 11, Prolet. demokracija 15, belih 44, neveljavnih 24.

Stevarjan: SSK 203, PCI 204, PSI 36, DC 80, PRI 7, PSDI 12, MSI 4, Prolet. demokracija 2, belih 12, neveljavnih 6.

Uspešno so opravili maturo

Na slovenski nižji srednji šoli »Ivan Trnka« v Gorici so vsi dijaki, ki so se predstavili izpitni komisiji, uspešno opravili maturo. Sedem dijakov, ki so bili odsojni zaradi bolezni, je maturo opravilo naknadno od 18. do 24. junija. Ti rezultati še niso znani. Izdelali so:

III. A: Pavel Bernardis, Marijan Cernic, Igor Cossutta, Klavdij Devetta, Jožef Peric, Lucijan Ienco, Marko Jarc, Dušan Krizmanic, Valter Monti, Valter Peteani, Rudolf Petegan, Marko Tercic, Marijan Terana, Ivo Tomsic, Fabij Visintin.

III. B: Denis Conzutti, Boris Cotic, David Devetak, Aleksander Gabrijelcic, Silvester Gravner, David Klanjscek, Niko Komjanc, Klavdij Komic, Marino Lango, Hadrijan Lavrencic, Hilarij Lavrencic (odličnjak), Darja Leban, Marko Marcosig, Boris Mermolja, Igor Pahor, Andrej Sirk, Martin Srebrnic, Miran Vižintin, Marjan Zavadlav.

III. C: Mavra Bensa, Lavra Brajnik, Rozana Cotič, Liviana Devetti, Mirijam Ipavec, Sonja Klanjsček (odličnjakinja), Damijana Kobal, Cincija Lavrenčič, Silvana Malič, Darja Marušič, Ivana Medvešček, Magda Petegan, Rosana Pinzan, Barbara Rustija, Tanja Sokol, Neva Tommasi, Tamara Valantig.

III. D: Marjetica Bertagnoli, Nadja Bonetta, Maria Roza Colja, Vanda Feroletto, Danijela Gergolet, Anastazija Grillo, Elizabeta Kovic, Danijela Lavrenčič, Adrijana Maraž, Elizabeta Marussig, Julijana Marvin, Klavdija Peric, Marija Peric, Irena Perkljč, Emanuela Pieri, Karla Zgubin, Mirijam Simčič (odličnjakinja), Nadja Tomsic, Anamarija Ursič, Jožica Znidercic, Adrijana Malič.

Dvajset let cerkve Marije Pomagaj na Jazbinah

Poročali smo že na kratko, da so domači verniki letos 30. maja slovesno praznovali 20-letnico, odkar se vrši v cerkvi Marije Pomagaj na Jazbinah redna služba božja. Zdi se nam pa prav, če danes dodamo k temu poročilu nekaj zgodovinskih podatkov o Jazbinah.

Na zemljiški polji sta dve katastrski parceli, št. 853, last Skokovih in št. 1225/3 pri Lenadevih severno od glavne ceste na ovinku, ki nosita ime JAZBINA. Zraven bivšega dvorca grofov Attems, kjer je vzidana plošča z latinskim napisom iz leta 1747, je še star vodnjak. Na kamnu je letnica 1569. To dokazuje, da je naselje z nazivom »Jazbine« staro že nad 400 let.

Do prve svetovne vojne je bil nad ploščo grb grofov Attems. Zal so vojaki grb razbili. Ostala pa je plošča z latinskimi napisom, ki pravi v slovenščini: »Povečanju posestu pristave Jazbine je poslopje selskega dvorca, last nekdanje rodbine Kimburg, od starosti že podirto, v letu Gospodovem 1747 lepše sezidal Sigismund Attems, dvorjan in svetovalec vzvišene cesarice Marije Terezije, kraljice Ogrov in Čehov ter načelnik goriškega dvora.« Bil je brat Karla Mihaela Attemsa, ki je leta 1752 postal prvi goriški nadškof.

Na tem kraju, kjer so sedaj skrbno negovani vinogradi, so rasli gozdovi, ob njih pa so bile njive. V gozdovih, kakor še sedaj v Kresovniku ob potoku Brbačni, so imeli jazbeci svoje brloge — jazbine. Od tod je tudi kraj dobil svoje ime.

Točno po dvesto letih, odkar je bila pristava povečana in selski dvorec postavljen, je graščina postala grofom Attems in goriškim škofom nekaj poštinski »Castelgandolfo«, Jazbine pa so spet stopile v zgodovino.

Leta 1947 je bila načrtovana nedaleč od dvorca na njegovi severni strani nova državna meja med Italijo in Jugoslavijo. Ta je odrgala od župnije Gorenje Cerovo njen južni del. 160 ljudi iz Jazbin, Trebeža in Dolgega Brega je ostalo odrezanih od glavne ceste. Ostali so brez cerkve, šole in pokopališča.

Goriški nadškof Karel Margotti je z dekretom 3. septembra 1947 pred dokončno razmejitvijo, ki je stopila v veljavo 12 dni nato, ustanovil nov samostojni vikariat Jazbine, za izvedbo dekreta pa je poveril g. Albina Martinčiča, ki je bil s Cerovim tesno povezan, saj je 17. julija 1927 pel novo mašo v Gor. Cerovem.

G. Martinčič se je takoj z vso zavzetostjo lotil težke zaupane mu naloge. Najprej je poskrbel, da se je naselje povezovalo s potjo v Ločnik in Stevarjan. Poiskal je zasilni prostor za bogoslužje in ga našel v bivši kleti družine Carollo. Tlak je bila steptana zemlja, kot v katakombah. Tu se je 20. oktobra 1947 na praznik Kristusa Kralja začelo bogoslužje, ki je na tem prostoru prenehalo 29. maja 1956, ko je bila dograjena sedanja cerkev. Ta je posvečena Mariji Pomagaj na

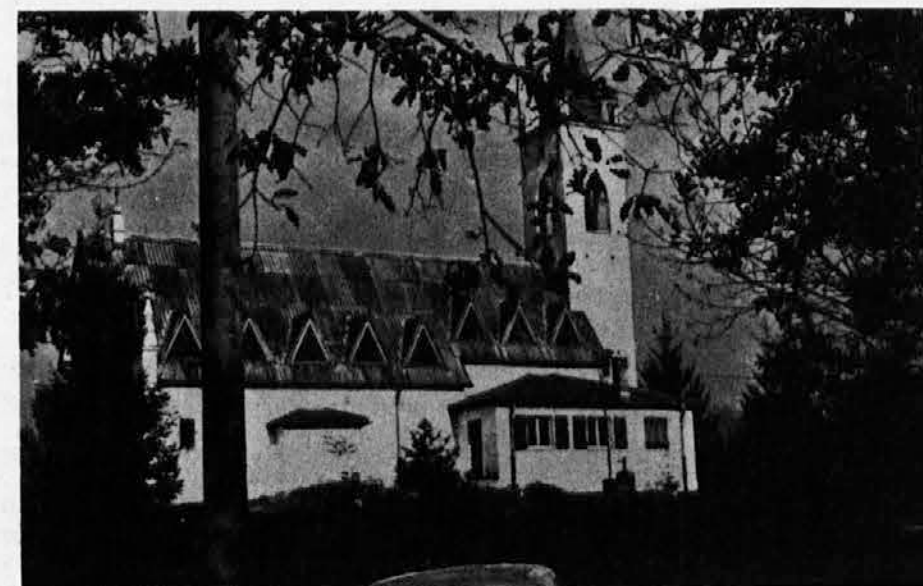
predlog tedanjega kolona Colja; Mati božja naj bi pomagala Jazbincem, ki so se po priključitvi Cerovega Jugoslaviji znašli v velikih težavah. Starejši se še spominjajo, kako je prišel tedanji dekan msgr. Alojzij Novak, stolni kakonik goriškega kapitlja in blagoslovil temeljni kamen za novo cerkev.

G. Martinčič je ostal vikar na Jazbinah do praznika Kristusa Kralja leta 1964. Za opravljeno delo pa ni prejel ne zaslužnega priznanja ne žel hvaležnosti. Gotovo pa ga bo Bog poplačal za ves trud, ki ga je vložil v organizacijo novega vikariata. Upajmo, da bo mogel prihodnje leto v juliju praznovati svojo zlato mašo v cerkvi, za katero se je toliko žrtvoval.

Za njim je postal vikar na Jazbinah sedanji stolni kanonik v Gorici, tedaj župnik v Stevarjanu dr. Oskar Simčič. Vikariat je vodil do oktobra 1972, ko je šel v Rim, da zaključi svoje bogoslovne študije. Se sedaj, kadar mu je mogoče, rad prisloži na pomoč, zlasti za velike praznike, čeprav je v Gorici močno zaposlen. Tudi njemu izrekamo javno zahvalo, Bog pa naj mu povrne za vse, kar je naredil za Jazbine.

Upati je, da se bo uredilo še to, kar manjka in bodo postale Jazbine naša najbližja Marijina božja pot. In naj bi se izpolnila srčna želja prvega vikarja g. Martinčiča, da pride čimprej do posvečenja te prijazne cerkvice med briškimi vinogradi. - A. P.

■ V Jugoslaviji se je zaključilo evropsko nogometno prvenstvo. Kot zmagovalka je izšla Češkoslovaška, ki je v odločilni tekmi premagala Zahodno Nemčijo po dveh podaljških (2:2) in streljanju enajstmetrovk (5:3). Tretja je Nizozemska, ki je izgubila s Češkoslovaško (1:3), a dobila z Jugoslavijo (3:2). Jugoslavija je izgubila obe tekmi, z Zah. Nemčijo z 2:4, z Nizozemsko pa z 2:3.

Prijazna cerkva Marije Pomagaj na Jazbinah, delo vikarja Albina Martinčiča

Prosvetno društvo »Franc Sedej« s sodelovanjem ansambla »L. Hlede« in števerjanske občinske uprave prireja

VI. Zamejski festival domače zabavne glasbe v Formentinijevem parku v Stevarjanu

Nastop vseh 17 ansamblov v soboto 26. junija ob 21. uri. Finale in nagajevanje ter nastop gosta (folklorna skupina iz Ločnika) v nedeljo 27. junija ob 17. uri.

Poleg buffeta bo tudi pokušnja izbranih vstekljeničnih vin.

Maturitetni izpiti

1. julija se bodo kot običajno začeli zrelostni izpiti. Delalo jih bo 123 dijakov, ki so takole razdeljeni: 7 s klasičnega liceja, 38 z znanstvenega liceja, 38 s trgovskega tehničnega zavoda, 24 z učiteljskega, od katerih so trije privatisti, ter še iz Gorice 5 dijakov z liceja in 11 z učiteljskega. V primeri z lanskim letom je letos skupno 20 kandidatov več.

Ministrstvo za šolstvo je že razglasilo sestavo maturitetnih komisij, ki so sledeče:

Znanstveni licej: Josip Seražin (predsednik), Majda Massera-Sirca (italijanščina), Marija Cenda-Klinec (slovenščina), Vilma Kobal (filozofija in zgodovina), Zdenka Vodopivec-Tommasi (fizika), Sonja Tominec in Adolf Sušteršič (notranja člena).

Klasični licej: Martin Jevnikar (predsednik), Vera Semenčič-Bedendo (italijanščina), Valenija Glavič-Venuti (slovenščina), Egidij Košuta (zgodovina in državljanska vzgoja), Branko Ferlat (matematika), Marija Kacin in Katarina Faganel (notranja člena).

Učiteljske: Boris Tommasi (predsednik), Elvina Milaudi-Sloccari (italijanščina), Janja Novak-Auersperg (slovenščina), Andrej Bratuž (pedagogika in filozofija), Lucija Komac (prirodoslovje, kemija in zemljepis), Oton Berce in Stanislav Bratina (notranja člena).

Trgovski tehnični zavod: Laura Abrami (predsednica), Antonija Vončina (italijanščina), Maksimilijan Sah (slovenščina), Silvana Resino-Valenčič (trgovske vede), Anamarija Volpi-Busechian in Robert Petaros (notranja člena).

Pri izpraševalnih komisijah bo torej skupno 16 profesorice in 11 profesorjev.

■ V Rimu je prišlo do nove ugrabitve, ki pa je bila le kratkotrajna. Samozvani »Komunistični borci« so ugrabili veletrgovca z mesom Giuseppea Ambrosia in ga zaprli v zapuščen bivši deklški internat blizu Koloseja. Za izpustitev so zahtevali kot pogoj, da mesni trgovci v Rimu vržejo na trg tisoč stotov govedine po 1.500 lir kg. Pogoj je bil sprejet, toda preden je prišlo do izvedbe, je policija po srečnem naključju Ambrosia odkrila in osvobodila.

Počitniške kolonije 1976 za otroke slovenskih šol

Počitniške kolonije, ki jih organizira Slovenska Vincencijeva konferenca iz Gorice, se bodo tudi letos redno vršile. Otroci bodo letovali v hribih v kraju Comeglians (tam, kjer lani), in sicer dečki od 6. do 30. julija, nato pa deklice od 30. julija do 23. avgusta. Obmorska kolonija bo spet v Nabrežini, in sicer se bodo zvrstili najprej dečki od 7. do 31. julija, deklice pa od 1. do 25. avgusta.

Odhod dečkov v hribe bo torej 6. julija popoldne, k morju pa bodo odpotovali 7. julija popoldne.

Za podrobnejša pojasnila in navodila se naj starši obrnejo v urad na Placuti št. 18 (Gorica), vsak dan (razen srede in sobote) dopoldne od 9-12.30, tel. št. 83177; lahko pa se obrnejo tudi na prof. Kranerja, tel. 86631, vsak dan od 14-14.30.

Na voljo so še nekatera mesta proti plačilu za hribe in za morje.

■ Bivši opat benediktinskega samostana pri Sv. Pavlu v Rimu 48-letni Giovanni Franzoni, ki je postal znan po svojem oporečništvu zoper uradno Cerkev, je izjavil, da bo volil za PCI in v tej stranki politično deloval.

■ Tito je postal »doktor vojaških ved«. Tako je sklenilo vodstvo vojaške šole v Beogradu, ki je uvedlo novi naslov.

OBVESTILA

Obvestilo romarjem v Einsiedeln: od nedelje 27. junija dalje (za Gorico od srede 30. junija dalje) dvignite romarske knjižice na sedežih, kjer ste se vpisali.

Na Opčinah je sedaj v prodaji Katol. glas tudi v novi trgovini časopisov v Narodni ulici. Tam dobite tudi Mladiko in druge slovenske liste.

V Katol. knjigarni v Gorici in na upravi Katol. glasa ter v knjigarni Fortunato v Trstu je na voljo podobica bl. p. Leopolda Mandiča. Priporočamo in širimo ta skromen spomin na dobrega patra. Cena: deset podobice 100 lir.

V Sv. Križu pri Trstu bo na praznik sv. Petra in Pavla po slovesni maši tradicionalna procesija z Najsvetejšim. Govoril bo g. Franc Krapež. Začetek ob 10. uri.

Študijski teden za člane Zveze cerkvenih pevskih zborov v Trstu bo letos v Dolenjskih Toplicah od 25. do 31. julija. Prijavite se lahko pri odbornikih Zveze. Čas za prijavo poteče 30. junija.

»Bogoslužje Cerkev« je naslov nove salezijanske knjižice, ki je pred kratkim izšla. Spisal jo je dr. M. Smolik. Knjižica podaja praktična navodila za naše vedno bolj dejavno sodelovanje pri bogoslužju. Na voljo so pri Fortunatu v Trstu in v Katoliški knjigarni v Gorici. Cena 100 lir.

DAROVİ

Za žrtve potresa: dr. Franc Felc, Nemčija, 33.124 lir; švicarski Slovenci 500 švicarskih frankov; Jean Sajé, Francija, 177.935 lir; Slovenci iz ZDA so poslali: družina Klerin 40 dol., družina Stalzer 10 dol., N. M. 50 dol., N. N. 50 dol. (skupno 126.750 lir); Vinko Levstik, Rim, kot skromen doprinos k delu tistih rojakov, ki se trudijo za našo slovensko besedo 50.000 lir. Dosej je bilo nabranih na naši upravi 1.631.610 lir.

Za sklad Katol. glasa: Stefi Bratina namesto cvetja na grob Viktorja Miklavca 2.000 lir.

Za Slovensko skupnost: N. N. iz Dobrodo 5.000; S. J. 5.000; N. N. 1.000 lir.

Za števerjansko cerkev: od 36. obletnici smrti moža Mihaela Komjanca daruje žena Franciška 10.000; Marko Kovačič ob smrti žene Justine 10.000 lir.

Za cerkev v Sv. Križu: sestra Slavica ob peti obletnici smrti neznanega brata Josipa Sulčič 10.000 lir.

Za cerkev na Banah: Loric Ban 600 lir. **Za cerkev na Ferlugah:** Rožica Mantovan 6.000; Bruna Milkovič 800; Gemma Mantovan 5.000 lir.

Za Mladinski dom v Boljuncu: Jože Pečenik v spomin pok. sina Edija 5.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 22.45. **Dejstva in mnenja:** 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 27. junija do 3. julija 1976

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Komorna glasba. 11.15 Mladinski oder: »Moj oče in jaz«. 12.00 Na božna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj. 14.30 Nedeljski vestnik. 15.45 »Gospod X.« Radijska igra. 17.05 Nedeljski koncert. 17.45 Zbirka plošč. 18.30 Sport in glasba. 19.30 Zvoki in ritmi. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Praktika. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Baletna glasba. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 10.10 Odlomki iz rock-opere Gubec-Beg. 11.15 Mladinski oder: »Papagajček Koko«. 11.35 Praktika. 12.50 Revija glasbil. 15.30 »Zgodilo se je v Irkutsku«, drama. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Komorni koncert. 19.10 Milko Bambič. 19.25 Za najmlajše. 20.35 Rossini: »Seviljski brivec«, opera. 21.35 Glasba za lahko noč.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Deželni koncerti. 18.45 Orkestri in zbori. 19.10 Avtor in knjiga. 20.35 Simfonični koncert. 21.50 Glasba za lahko noč.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Polifonija. 19.10 Alojz Rebula: Po deželi Velikih jezer. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Zločin na Kozjem otoku«.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Dela deželnih skladateljev. 19.10 Na počitnice. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Koncert. 21.25 Glasba za lahko noč.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Motivi nedavne preteklosti. 18.15 Umetnost... 18.30 Klasični dvajsetega stoletja. 19.10 Zenski liki v romanu. 19.30 Pevska revija. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Smrt Pavla Rostosa«. Drama. 21.30 Lahka glasba.

Ljubljanska TV

Spored od 27. junija do 3. julija 1976

Nedelja: 10.45 Otroška oddaja. 12.20 Nedeljsko popoldne. 18.00 »Sumljiva oseba«, film. 20.00 Salaš. 21.00 Mesta: Zenica. 21.35 Sportni pregled.

Ponedeljek: 17.05 Mladinska oddaja. 18.10 Sladkovodno ribištvo. 20.00 »Volpone«. 22.05 Kulturne diagonale.

Torek: 16.55 Mladinska oddaja. 18.50 Jurčičev Deseti brat. 20.55 »Zanimni tiger«, nadaljevanje.

Sreda: 17.15 Mladinska oddaja. 17.30 Jugoslovanski naivci. 18.10 Od zore do mraka. 20.00 »Xala - impotenza«, film. 22.15 Miniature.

Četrtek: 16.26 Nogomet. 18.25 »Ali si res želite dolgo živeti«, film. 20.00 »Puccini«. 21.15 Četrtekovi razgledi. 22.00 Zbor »Tone Tomšič«.

Petek: 14.00 Tenis iz Wimbledona. 18.10 »Uganka Silvercronskega gradu«. 18.45 Oktetne lesne industrije. 20.05 »Kapetan Mikula mali«. 21.15 Helena, sodobna žena.

Sobota: 14.00 Tenis iz Wimbledona. 16.25 Nogomet. 18.25 Veliki raziskovalci. 20.00 Celovečerni film. 21.25 Split 76.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

POTUJETE V RIM? DOBRODOŠLI!

HOTEL

BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00185 ROMA (ITALY) - TEL. (06) 777.102

II. kateg. - Sobe s kopalnico, radio aparatom, klimatizacijo.
Centralna lega - Parkirišče - Restavracija
Slovensko osebje